La batalla de França

L'11 de maig de 1940 l'exèrcit alemany va travessar les fronteres de Bèlgica i d'Holanda, seguint les directrius d'un pla anomenat Fall Gelb –Cas Groc– que havia de servir per atraure els exèrcits aliats cap a una trampa mortal, perquè les unitats més preparades i modernes de la Werhmacht avançaven ja a través de les Ardenes, amb l'objectiu d'arribar fins al canal de la Mànega. En un mes i mig França es va veure abocada a la derrota i va haver de signar una rendició vergonyant en el mateix vagó on es va certificar, dues dècades abans, la fi de la Primera Guerra Mundial.

França no va poder superar, en aquell primer moment, l'embranzida d'un enemic que, tot i no ser més poderós, era més decidit i àgil. L'historiador francès Marc Blochva parlar sobre aquest moment històric, en un llibre pòstum, que va escriure just abans de ser assassinat per la Gestapo. Portava per títol «L'estranya derrota» i en ell expressava, entre altres lucideses, que «A cap nació, cap grup professional és el responsable únic de les seves pròpies accions. La solidaritat de la societat és massa forta i no permet que existeixi la mena d'autonomia moral, amb existència aïllada, que aquest tipus de responsabilitat semblaria indicar».

Aquestes paraules, gairebé heroiques de Bloch, referides en el seu moment als estaments militars i polítics responsables de la derrota, haurien de ressonar a orelles de tots els francesos, i de la resta d'europeus, que veuen com avança inexorablement el fantasma –ara ja totalment palpable– d'una mena nova de feixisme que està decidit, una altra vegada, a imposar-se en el Vell Continent. França està en aquesta cruïlla tràgica, la situació és difícil fins i tot si guanya el candidat que s'enfronta al Front Nacional, perquè la societat francesa està dividida en un estrany dilema, igual que ho estava fa gairebé vuitanta anys.

Marc Bloch deia també que «és quan els homes deixen d'estar d'acord quan la seva història esdevé clara». Aquesta nova Batalla de França ens dibuixa clarament un escenari on el més important és l'enemic a batre, aquell bacil que, com el de la pesta, no acaba mai de morir i que una generació rere l'altra ens veiem amb l'obligació de combatre. El feixisme, adopti la forma que adopti, és un perill massa poderós per pensar que algú ho solucionarà per nosaltres.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2017/05/03/batalla-franca/843965.html?utm_source=rss